

Václav Klaus: Odstranit Koněvovu sochu za nouzového stavu je drzé a zbabělé!

- CZ24 News | 7. dubna 2020

ČESKO: Akce starosty Praha 6 Koláře je drzost a zbabělost téměř neznámých rozměrů. Je pozoruhodné, že to od listopadu 1989 trvalo dlouhých třicet let, než se „vynořila“ tato agresivní skupinka opožděných bojovníků s komunismem, píše ve svém dnešním komentáři bývalý prezident Václav Klaus.

Za několik týdnů nevídané mediální koronavirové masáže jsme si na to, co se kolem nás děje, do jisté míry zvykli. Někteří se s tímto zpomaleným tempem života dokonce smířili. Přes všechny dramatické výroky politiků a novinářů lidé pochopili, že tato konkrétní krize není největší zdravotní hrozbou, které současné lidstvo čelí. Pochopili to však jen někteří. Začínáme si všimat, že dnes a denně u nás i ve světě umírá nekonečně více lidí na jiné nemoci než na covid-19 (i počet obětí dopravních nehod je v naší zemi větší než počet obětí tohoto koronaviru). I vládní „statistikové“ konečně začínají očišťovat data zemřelých a přestávají všechny mrtvé dávat do jednoho pytle (což – zdá se – až dosud vládám příliš nevadilo).

Začíná se porovnávat porovnatelné, tři zeměpisně, kulturně i civilizačně podobné země, mající zhruba stejný počet obyvatel – Českou republiku, Rakousko a německou spolkovou zemi „Freistaat Bayern“, čili Bavorsko. V momentu psaní tohoto textu měly tyto země 72, 220 a 444 zemřelých v souvislosti s tímto typem koronaviru. Je to podobné i rozdílné. Žádná přímá ani nepřímá úměrnost s ekonomickým bohatstvím těchto zemí, ani s oblibou jejich nejvyšších politických představitelů tam evidentně není. Počet obětí je v nich menší (i přepočteno na počet obyvatel) než v Itálii a Španělsku. Konečně začíná převažovat standardní, klidná analýza (a reporting). Jen některá, zejména veřejnoprávní média to pořád „šponují“.

Je třeba také začít brát v úvahu mezinárodní aspekty dnešního problému. Znovu říkáme součtu (či spíše součinu) pandemie a reakcí států. Ten součin je svým dopadem klíčový, bez ohledu na váhu toho či onoho z těchto dvou činitelů. K číslu šestnáct (které je samozřejmě zcela náhodně zvoleno) se dostaneme jako 4×4 , jako 2×8 , ale i jako 1×16 . My jsme teď u té šestnáctky a s tou je třeba pracovat. Asi ale neplatí varianta 1×16 .

Řešme to hlavně doma. V minulé části této série jsme argumentovali, že nelze čekat na evropskou pomoc, protože Evropská unie žádné vlastní peníze nemá. Má jen peníze jednotlivých členských zemí (a ty si teď kradou i roušky, nikoli vzájemně pomáhají). Nespolehejme na žádnou zázračnou pomocnou ruku zvenčí. Žádná taková nikdy neexistovala a nebude existovat ani v budoucnosti. Okolní svět na tom není lépe než my, spíše hůře. Spolehejme se sami na sebe a trvejme na tom, aby nám v tomto spoléhání se sami na sebe politika a stát co nejméně bránili.

Klademe-li důraz na naše vlastní řešení dnešní krize (jiné ani není), současně říkáme, že je třeba udržet co nejpozitivnější vztahy s dalšími zeměmi světa. Rezolutně odmítáme snahy a pokusy z vnitropolitických důvodů vytvářet nepřátelství k některým cizím zemím, pěstovat obrazy nepřítelů a hrát si s uměle pěstovaným pocitem ohrožení naší země zvenku. Nežijeme ve světě bipolární studené války mezi komunismem a západní demokracií. Někteří to nevědí.

Akce starosty Praha 6 Koláře – utajené, předem neavizované odstranění sochy maršála Koněva pod rouškou koronavirového nouzového stavu – je drzost a zbabělost téměř neznámých rozměrů. Je pozoruhodné, že to od listopadu 1989 trvalo dlouhých třicet let, než se „vynořila“ tato agresivní

skupinka opožděných bojovníků s komunismem.

Podobně se rodí (či zesiluje) boj s Čínou, která už dávno Čínou Mao Ce-tunga není, i když určitě není ani západní parlamentní demokracií. Přesto pirátský primátor Hřib vyhlašuje boj se vzdálenou zemí, která má 140krát více obyvatel než Česká republika (a jejíž hlavní město – partner pana Hřiba – má 3krát více obyvatel než celá naše země). Dnešní pandemie (a my stále dodáváme, že i naše metody boje s ní) ukázala, jak krátkozrace a nezodpovědně se pánové Kolář a Hřib chovají ve chvíli, kdy jsme tváří v tvář této nákaze zůstali bez potřebných zdravotních prostředků a museli prosit o pomoc tolik u nás dehonestovanou Čínu.

Nechceme příliš teoretizovat o těchto „měkkých“ (scientistně myšleno) tématech. Líbí se nám sice Motlovo srovnávání dnešní Evropy s pádem Římské říše, protože kolem sebe v Evropě cítíme podobnou ztrátu vědomí „hodnot, na kterých Římská říše stála“ jako tehdy, tentokráte hodnot celé evropské civilizace. Historické paralely bereme jako nesmírně poučné a užitečné, ale mnoho věcí je už jinak. Podobně – i když nevěříme v to, že bude 21. století stoletím Ameriky (a říkali jsme to vždycky, i když se před dvaceti lety zdávala Čína daleko „menší“) – nevidíme to tak jistě a jednoduše, že bude toto století stoletím Číny.

Také jsme už před řadou let studovali hypotézu Mackinderova „světového ostrova“. Je jistě pozoruhodná (a je moc dobře, že ji Petr Hájek stále připomíná), ale že by se Evropa s Ruskem (mimočodem, je to vlastně ona původní Orwellova Euroasie, Orwell byl ostatně také také Angličanem) v 21. století staly osudovým centrem světa, považujeme za málo realistické.

Naše individuální odloučenost, osamocenost, izolovanost v dnešním koronavirem zakletém světě nás bude jistě vybízet k hlubšímu přemýšlení o všech těchto věcech než v normální situaci. Ale ve světě hledejme spíše možné přátele, než nepřítelé.